

RETRATS DEL NATURAL
ANTONIO IGLESIAS MONTOUTO
 INTERIORISTA, DISSENYADOR D'APARADORS I EXBALLARÍ

(63)

FRANCESC MELCION

La coreografia de l'aparador

TONI VALL
 BARCELONA

El dia que va morir Pina Bausch l'Antonio va ballar un solo d'homenatge dins l'aparador de Vinçon. En aquell mateix moment, una mica més amunt, a la sala de projeccions de la botiga Gratacós, va organitzar el visionament d'una de les peces més emblemàtiques de Pina. Així es van fusionar ball i disseny, el cos en moviment i l'espectacle estètic de l'aparador, les dues passions de la seva vida. Sempre amatent, la paradoxa com a forma depuradíssima d'inspiració va intervenir majestuosa per convertir la mort de la gran coreògrafa de la modernitat en un motiu de plaer, d'expressió de creativitat. Feia molts anys que no ballava i aquella va ser l'última vegada que ho va fer. La seva és una història d'escenaris, d'imatges poderoses darrere un vidre, d'objectes que tenen vida, de siluetes que s'enlairan, de poesia inspiradora.

Escoltant-lo i pensant en les seves creacions es fa avinent una realitat intuïda: per a ell aparador i escenari són la mateixa cosa. No ho concep de cap altra manera. Crear coreografies amb objectes, donar-los vida, fer-los esdevenir personat-

ges. Un saler, una ampolla, dues làmpares, una muntanya de cubells, tres o quatre plats, una màquina d'escriure o un tocadiscos. Després de passar per les mans de l'Antonio, s'integren en un tot harmònic, creatiu, bell. És un art efímer, conjuntural, que exigeix ser mirat. La famosa poètica de l'espai buit –emparaulada per Peter Brook– que s'omplirà de vida. Fa més de vint anys que es dedica al disseny d'aparadors de botigues. Establiments que han volgut injectar personalitat a la seva carta de presentació més evident, al que el passavolant veu abans de travessar el llindar de la porta. Allò que pot fer-lo decidir a fer el pas, a interessar-se per un producte o a deixar-se seduir per l'univers de la seva proposta comercial.

Tota una vida

De petit ja notava la necessitat de la decoració i l'interiorisme, la facilitat per disposar objectes, mobles i quadres d'una manera harmònica, seductora. La sagrada lògica del bon gust va comparèixer molt aviat al seu subconscient. Es defineix com un drapaire nat a qui sempre li ha agradat adoptar andròmines perdudes, abandonades pel propietari anterior. I donar-los un sentit nou en una casa nova, un indret on puguin tenir una segona vida. Volia seguir aquest camí però el ball li va passar per davant i va ser impossi-

Mimetisme
 Aparador i escenari són la mateixa cosa: no ho concep de cap altra manera

Definició
 Admet que és un drapaire a qui sempre li ha agradat adoptar andròmines

ble no agafar-lo de la mà. Estudia a l'Institut del Teatre de Barcelona, però no acaba la carrera perquè es mor d'impaciència per posar-se a ballar de veritat. Marxa a França, on s'està quatre anys a la companyia de la gran Carolyn Carlson, precursora de la dansa-teatre, defensora de la improvisació com a mètode indispensable de la dansa contemporània. Entra al Ballet Contemporani de Barcelona i després de deu anys ballant emprèn un trajecte col·lateral a través de l'escenografia i el vestuari dels espectacles de dansa, fins que nous nequits l'encaminen a un canvi.

A Vinçon necessiten un nou muntador de mobles de llistes de noces i esdeveniments diversos. Després és la galeria d'art la que requereix un bon muntador de llums i responsable de manteniment. I finalment són els exigents aparadors de la casa els que acaben absorbint-lo i ocupant la seva creativitat. També ha treballat a Gratacós, la desapareguda botiga de roba de dalt de tot del passeig de Gràcia: els seus aparadors amb pedigrí eren marca de la casa. Assistint a l'extinció progressiva d'aquest tipus de comerços, l'Antonio no pot evitar una certa recança, a més d'un lament per la poca importància que concedim a l'artesania, al treball amb les mans com a ofici rellevant. "Si els nostres fills no volen estudiar una carrera i

un màster ens pensem que són tontos, que passa alguna cosa rara", reflexiona. "Per què no està ben vist que algú vulgui vehicular el seu art i les seves inquietuds a través de les mans? Les mans són al cor, al cervell, a la vista, a l'oïda..."

És un inconformista, un investigador de l'estètica com a element de metamorfosi dels espais. Ara està molt implicat en la decoració de bars: l'Arume, el Robadora, el cafè de la Filmoteca i el Never More, esclar, que regenta juntament amb un soci des de ja fa temps. El bar, no ens enganyem, és un indret on la veritat es dona cita encara que un no la convoqui. I, per tant, tot un univers de possibilitats, d'intervenció visual i decorativa molt potent. Té especial interès a contribuir a l'evolució estètica del seu barri, el Raval, necessitat de reactivació, d'injeccions d'energia més enllà del previsible adotzenament.

"Jo volia ballar i ser *hippy* i em vaig convertir en un *pijo* que decorava les seves cases i pintava les parets de negre". Sovint fent broma és com millor es resumeixen les decisions de tota una vida. Li hauria agradat ballar amb Pina Bausch, l'artista que sortia a l'escaena i el pertorbava amb la seva força orgànica desfermada. De fet, finalment ho va aconseguir. Dins d'un aparador i amb uns quants ulls fixats en ell. —